

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Radovana Havelce a soudců JUDr. Vojtěcha Šimíčka a JUDr. Miluše Doškové ve věci žalobce **L. K.**, zastoupeného JUDr. Martinem Týle, advokátem se sídlem, Pardubice, Škroupova 561, proti žalovanému **Krajskému úřadu Pardubického kraje,** se sídlem Pardubice, Komenského náměstí 125, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové, pobočka v Pardubicích, ze dne 25. 7. 2012, č. j. 53 A 3/2012 – 36,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává.**

Odůvodnění:

Krajský soud v Hradci Králové, pobočka v Pardubicích, shora uvedeným rozsudkem zamítl jako nedůvodnou žalobu, kterou se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 2. 2012, č. j. KrÚ 9636/2012/ODSHI/12, jímž žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Magistrátu města Pardubic (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 16. 11. 2011, č. j. OSA/P-564/11-D/63. Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce uznán vinným z porušení ustanovení § 18 odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění účinném do 31. 7. 2011 (dále jen „zákon o silničním provozu“), a ze spáchání přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích podle ustanovení § 22 odst. 1 písm. f) bodu 2. zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění účinném do 31. 7. 2011 (dále jen „zákon o přestupcích“), kterého se dopustil tím, že dne 23.

3. 2011 v době okolo 23:51 hodin řídil na dálnici č. 11 u obce Chýšť, ve směru jízdy na Hradec Králové, motorové vozidlo tovární značky FIAT Bravo, RZ 1AY 1695, přičemž v měřeném úseku, v km 69,5, kde je nejvyšší dovolená rychlost jízdy 130 km/h, jel rychlostí 207 km/h, čímž překročil nejvyšší dovolenou rychlost jízdy o 77 km/h, respektive (při započítaní možné odchylky měřícího zařízení ± 3%) o 70 km/h. Za uvedený přestupek byla žalobci uložena podle § 22 odst. 7, § 11 a § 12 zákona o přestupcích, pokuta ve výši 7000 Kč, jakož i zákaz činnosti, spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 8 měsíců; podle § 79 odst. 1 zákona o přestupcích a vyhlášky č. 231/1996 Sb., mu byla uložena též povinnost uhradit náklady spojené s projednáváním přestupku paušální částkou 1000 Kč.

Krajský soud především nepřisvědčil námitkám žalobce, že správní orgány nevypořádaly dostatečně přesvědčivě otázku nestejné vzdálenosti mezi vozidly na začátku a konci měření, a rovněž zpochybňovanou možnost dodatečného změření této vzdálenosti za použití běžného měřidla, provedeného jako důkaz bez přítomnosti žalobce. Krajský soud uvedl, že rozhodnutí žalovaného je třeba posuzovat ve spojení s rozhodnutím prvoinstančním, neboť spolu tvoří jeden celek. Již správní orgán prvního stupně k námitce nestejné vzdálenosti vyslovil, že má z videozáznamu za prokázané, že tato vzdálenost stejná byla. Na podporu tohoto tvrzení uvedl přesné vzdálenosti kol, respektive světel vozidla, zjištěné běžným měřidlem z videozáznamu. Závěr o spáchání přestupku pak opřel též o výpovědi policistů a jimi sepsané oznámení o přestupku. Žalovaný se se závěry správního orgánu prvního stupně ztotožnil a na námitku o použití běžného měřidla reagoval tak, že odůvodnil, proč použití běžného měřidla nebylo prováděním důkazu, ale pouhým vyvozením skutkových zjištění z již řádné provedeného důkazu videozáznamem. Ten byl proveden za přítomnosti žalobcova zástupce, který obdržel rovněž jeho kopii na CD nosiči, a proto si mohl kdykoliv záznam prohlédnout, případně na něj použít taktéž běžné měřidlo. Žalobce však naměřené hodnoty nijak nezpochybnil, pouze uváděl okolnosti, které mohly hypoteticky toto měření ovlivnit (třesení obrazu, nemožnost zastavit záznam v daném okamžiku). Soud k tomu navíc konstatoval, že má za to, že použití měřidla vůbec nebylo nutné, neboť prohlédnutí videozáznamu, spolu se svědeckými výpověďmi, k prokázání spáchání přestupku postačuje. Na rozdíl od žalobce považuje soud lidské oko za dostatečné dokonalé k tomu, aby řidič policejného vozu byl schopen dodržet stejnou vzdálenost mezi vozidly, a pokud navíc tento policista výslovně vypověděl, že tato podmínka splněna byla, nemá soud o spáchání přestupku pochyb. I kdyby soud připustil možnost určité odchylky mezi počáteční a konečnou vzdáleností vozidel při měření, žalobce se dopustil tak výrazného překročení rychlosti (o 70 km/h), že to nemohlo mít na závěr o jeho vině žádný vliv; rozdíl vzdáleností by musel být významný, tedy pozorovatelný na videozáznamu, bez nutnosti znaleckého posuzování.

Krajský soud neshledal důvodnou ani námitku nepřezkoumatelnosti některých závěrů správních orgánů. Konstatoval, že z obou rozhodnutí je zřejmé z jakých podkladů správní orgány vycházely, jak je hodnotily, jaká skutková zjištění z nich učinily a k jakým závěrům dospěly. Pokud se jedná o odůvodnění postupu, kdy nebylo vyhověno návrhu žalobce na vypracování znaleckého posudku, soud má za to, že úvaha správních orgánů byla plně dostačující, uvedly-li, proč jej považovaly za nadbytečný, tedy že nemají sebemenší pochybnost o dodržení stejné vzdálenosti na začátku a konci měření. Žalovaný pak úvahy správního orgánu prvního stupně doplnil o odkaz na judikaturu Nejvyššího

správního soudu, osvětlující, kdy může správní orgán účastníky navrhované důkazy odmítnout. Co se týče namítaného porušení zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) a zákona o silničním provozu, v jejichž důsledku, dle žalobce, zjištěný skutkový stav nemá oporu ve spise ani v právních předpisech, byl zjištěn nedostatečně a procesním postupem byl žalobce zkrácen na svých právech, zde soud uvedl, že ani tato porušení neshledal. Navíc pouhé konstatování o porušení zákona, či některých jeho ustanovení, nebo obecné tvrzení o krácení na právech, není konkrétním žalobním bodem, jak to již bylo judikováno i rozšířeným senátem Nejvyššího správního soudu, a soud není povinen ani oprávněn za žalobce domýšlet, z jakých konkrétních důvodů pokládá rozhodnutí žalovaného za nezákonné.

Rozsudek krajského soud napadl žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížností, kterou opírá o důvody vyplývající z ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a b) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Z obsahu kasační stížnosti je nicméně zřejmé, že stěžovatel staví svou obranu na kasačních důvodech podle § 103 odst. 1 písm. b) a písm. d) s. ř. s. Právní subsumpce kasačních důvodů pod konkrétní písmena § 103 odst. 1 s. ř. s. je ale věcí právního hodnocení věci kasačním soudem a nezakládá proto nedostatek návrhu (k tomu srov. například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 1. 2004, č. j. 2 Afs 7/2003 – 50, publikovaný pod č. 161/2004 Sb. NSS; všechna rozhodnutí zdejšího soudu jsou dostupná z www.nssoud.cz).

Stěžovatel má předně za to, že provedené důkazy a skutková zjištění nepostačují pro závěr o jeho vině za spáchání přestupku. Domnívá, že krajský soud nesprávně aproboval správními orgány nezákonně zúžený rozsah povinností při dokazování, kdy se spokojily s provedenými důkazy, a stěžovatelem navrhovaný znalecký posudek považovaly za neopodstatněný; ten měl ovšem zodpovědět klíčovou otázku, kterou je vzdálenost mezi vozidly na počátku a konci měření. Navrhovaný znalecký posudek by měl pro potřeby dokazování zásadní význam, neboť by na jeho základě bylo možné posoudit, zda zasahující policisté postupovali v souladu s návodem přístroje zn. *POLCAM*. Ve vztahu k postupu krajského soudu stěžovatel argumentuje rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 5. 2006, č. j. 2 As 46/2005 - 55, dle kterého má soud povinnost rozhodnout o tom, zda účastníkem navrhované důkazy provede, případně je povinen odůvodnit, proč určitý důkaz neprovedl. Pokud tuto povinnost nesplní, zatíží své rozhodnutí vadou.

Dle názoru stěžovatele bylo provedení důkazů videozáznamem zcela nedostatečné, neboť z něj nelze jednoznačně určit, zda byla vzdálenost mezi vozidly na začátku a konci měření stejná. Na videozáznamu dochází k třesení obrazu a není možné jej zastavit přesně na začátku a konci měření. Správní orgán namísto navrhovaného znaleckého posudku provedl důkaz měření uvedeného videozáznamu běžným měřidlem, toto měření však bylo provedeno bez jeho účasti a tedy nezákonně. Stěžovatel již v správním řízení namítal, že se mu nepovedlo zastavit záznam přesně ve chvíli počátku a konce měření a není mu tak jasné, jak se toto povedlo správnímu orgánu; žalovaný se s touto námitkou nevypořádal. Proto nerozumí ani argumentaci krajského soudu, když uvádí, že stejná skutková zjištění mohl z videozáznamu provést také stěžovatel.

Stěžovatel dále tvrdí, že krajský soud neposoudil jeho tvrzení, že správní orgán neuvedl, jaké měření Policie ČR považuje za prokázané, je-li z videozáznamu patrné, že

byla provedena dvě měření; jedno v čase cca 23 hodin 50 minut a 56 sekund, druhé v čase cca 23 hodin 51 minut a 54 sekund.

Uvedené výhrady vůči postupu správních orgánů stěžovatel shrnuje tak, že nebylo postupováno v souladu s ustanovením § 3 správního řádu, tedy tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti; žalobce porušil též ustanovení § 50 odst. 4 správního řádu, nepřihlédl-li ke všemu, co v řízení vyšlo najevo, včetně toho, co uvedli účastníci. Postupoval také v rozporu s ustanovením § 51 odst. 1 správního řádu, když jako důkaz použil důkazní prostředky provedené v rozporu s právními předpisy.

Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti v plném rozsahu odkázal na své vyjádření k žalobě a navrhl kasační stížnost jako nedůvodnou zamítnout.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu podané kasační stížnosti (§ 109 odst. 3, věta před středníkem s. ř. s.) a z důvodů v ní uvedených (§ 109 odst. 4, věta před středníkem s. ř. s.). Ve věci přitom rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z ustanovení § 109 odst. 2, věty první s. ř. s.

Kasační stížnost není důvodná.

V logice přezkumu rozhodnutí krajských soudů se Nejvyšší správní soud vždy (tedy bez ohledu na to, zda je taková vada namítána - viz § 109 odst. 4, věta za středníkem, s. ř. s.) zabývá předně otázkou jejich přezkoumatelnosti, neboť pouze přezkoumatelné rozhodnutí je způsobilé být předmětem hodnocení z hlediska tvrzených nezákonností a vad řízení (srov. například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2009, č. j. 2 Azs 47/2009 – 71). V tomto řízení je namítána nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů, neboť stěžovatel tvrdí, že se krajský nezabýval jeho tvrzením, že správní orgán neuvedl, jaké měření Policie ČR považuje za prokázané, když je z videozáznamu patrno, že byla provedena měření dvě, jedno v čase cca 23 hodin 50 minut a 56 sekund a druhé v čase cca 23 hodin 51 minut a 54 sekund. Z konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů musí být založena na nedostatku důvodů skutkových, nikoliv na dílčích nedostatcích odůvodnění soudního rozhodnutí. Tato vada je dána především tehdy, opřel-li soud rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem (například rozsudek ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, publikovaný pod č. 133/2004 Sb. NSS). Nepřezkoumatelným judikatura shledává i rozhodnutí, v němž se soud opomněl vypořádat s některou ze žalobních námitek (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 – 44, publikovaný pod. č. 689/20005 Sb. NSS).

Pokud jde o stěžovatelem předestřený problém, z odůvodnění napadeného rozsudku je zřejmé, že krajský soud ve svém rozsudku k této otázce, formulované jako námitka nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného, konstatoval, že z obou rozhodnutí je zřejmé, z jakých podkladů správní orgány vycházely, jak je hodnotily a k jakým závěrům dospěly. Správní orgány, dle jeho názoru, rovněž dostačujícím způsobem zdůvodnily spáchání přestupku stěžovatelem, kdy jej měly za prokázané záznamem z měřícího zařízení *POLCAM*, zaznamenaného na digitálním nosiči dat – CD (dále též „videozáznam," nebo „záznam měření"), oznámením přestupku i výpověďmi policistů.

Nebylo přitom jejich povinností, aby detailně popsaly každý důkazní prostředek, tedy ani detailní průběh videozáznamu od počátku do konce. Z uvedeného je zřejmé, že se krajský soud touto námitkou zabýval pouze v obecné rovině, nicméně jeho odůvodnění i přesto obstojí.

Nelze totiž přehlédnout, že krajský soud v předcházející části odůvodnění rozsudku konstatoval, z jakých skutkových podkladů správní orgány vycházely; v této souvislosti zmínil i záznam průběhu měření na CD nosiči. Považoval-li v této souvislosti za prokázané, že posuzovaný skutek byl zaznamenán jako jízda rychlostí 207 km/h, je evidentní, které ze dvou měření bylo vzato (i soudem) za podklad pro rozhodování. Obsahuje-li tedy předmětný CD záznam dvou měření (první s naměřenou výslednou rychlostí 195 km/h a druhé s rychlostí 207 km/h), není pochyb, že k prvnímu měření krajský soud ani správní orgány nepřihlížely. Ostatně obě správní rozhodnutí jasně deklarují, že vycházely z toho, že stěžovatel jel v čase cca 23:51 hod. po úseku dálnice s nejvyšší povolenou rychlostí 130 km/h rychlostí 207 km/h, (respektive po odečtení tolerance radaru, 200 km/h); to bylo přitom uvedeno již i v oznámení přestupku sepsaném na místě, jenž byl rozhodujícím pro vymezení předmětu přestupkového řízení. Nejvyšší správní soud tak nevidí žádné rozumné pochybnosti o tom, jaké měření bylo vzato za podklad rozhodnutí. Fakt, že se takto explicitně nevyslovil i krajský soud, představuje jistě argumentační deficit napadeného rozsudku, v žádném případě však nejde o pochybení natolik intenzivní, aby mohlo vyvolat jeho nepřezkoumatelnost. Lze tak uzavřít, že Nejvyšší správní soud stěžovatelem tvrzenou nepřezkoumatelnost rozsudku krajského soudu neshledal.

Pokud jde o kasační námitky navozující existenci důvodů vyplývajících z ustanovení § 103 odst. 1 písm. b), s. ř. s., zde je nutno nejprve uvést, že stěžovatel v kasační stížnosti fakticky (s výjimkou shora vypořádané námitky nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu) pouze opakuje žalobní výhrady proti postupu správních orgánů. To vše bez toho, že by konkrétně polemizoval s hodnotícími závěry krajského soudu. Nejvyšší správní soud přitom již v minulosti v rozsudku ze dne 31. 5. 2004, č. j. 3 Azs 43/2003 – 48 konstatoval, že *„[k]asační stížnost jako mimořádný opravný prostředek je podle ustanovení § 103 s. ř. s. koncipována na principu nutného konkrétního tvrzení stěžovatele, v čem krajský soud, který jeho věc projednával a rozhodl, ve svém rozhodnutí pochybil. (...) V kasační stížnosti (...) je především třeba, aby stěžovatel uvedl, v čem nezákonnost rozhodnutí soudu spatřuje. Omezí-li se však stěžovatel v kasační stížnosti pouze na výtky směřující proti rozhodnutí správního orgánu, aniž by jakkoli zpochybnil rozhodnutí soudu (...) a argumentačně podložil, v čem nezákonnost rozhodnutí soudu spočívá, nelze než konstatovat nedůvodnost takové kasační stížnosti, neboť výtky v ní obsažené jdou mimo rámec rozhodnutí soudu.“* (obdobně srov. například rozsudek zdejšího soudu ze dne 31. 5. 2007, č. j. 8 Afs 53/2005 – 59). Nejvyšší správní soud se tak může dalšími námitkami zabývat toliko v rovině obecné; z hlediska rozsahu přezkumu se proto může vyjádřit prakticky jen k tomu, zda jsou odpovídající závěry krajského soudu přezkoumatelné, vnitřně konzistentní a v souladu s principy obecné a právní logiky.

Stěžovatel má za to, že skutková zjištění prokazující totožnou vzdálenost mezi měřícím a měřeným vozidlem na začátku a konci měření, jež je klíčovou pro určení výsledné rychlosti měřeného vozidla, byla nedostatečná, a měl být proto proveden i jím

navrhovaný důkaz znaleckým posudkem. Jeho neprovedení nebylo, dle jeho názoru, náležitě odůvodněno; důkaz měřením běžným měřidlem byl navíc proveden nezákonným způsobem.

Co se týče námitky nezákonného provedení důkazu běžným měřidlem z důvodu, že bylo učiněno bez přítomnosti stěžovatele, z obsahu správního spisu se podává, že správní orgán prvního stupně provedl (mimo ústní jednání) z videozáznamu měření vzdálenosti vnitřních okrajů pneumatik a vnitřního okraje zadních světel vozidla, a to za použití běžného měřidla. Tímto způsobem ověřil tvrzení policistů provádějících předmětné měření (plynoucí z jejich výpovědi provedené na ústním jednání), že uvedené vzdálenosti jsou na začátku a konci měření stejné, tedy že byla dodržena metodika měření systémem měření rychlosti s měřením času a vzdálenosti podle návodu k zařízení *POLCAM* (stejná vzdálenost vozidel na jeho začátku a konci). Žalovaný tento postup akceptoval s tím, že správní orgán prvního stupně pouze stvrdil příslušná skutková zjištění na základě již provedených důkazů a neprováděl tudíž žádný nový důkaz; stejná skutková zjištění mohl učinit i stěžovatel, který obdržel kopii CD se záznamem měření. Tento názor aproboval krajský soud a Nejvyšší správní soud jej sdílí také. Správní orgán prvního stupně skutečně žádný nový důkaz neprováděl, pouze v rámci vyvozování závěrů z důkazů již provedených (na ústním jednání) a jejich vzájemného hodnocení, ověřil, zda to, co se mu od počátku jevilo jako stejná vzdálenost již při pouhém zhlédnutí záznamu měření, a co potvrdily rovněž výpovědi svědků, lze skutečně vzít za prokázané. Změřením vzdáleností totožných bodů na začátku a konci měření z obrazovky monitoru běžným měřidlem byl tento předpoklad potvrzen. Tímto měřením správní orgán nijak nezasáhl do technických parametrů videozáznamu, proto lze usuzovat, že při užití stejného software (přiložen na CD s videozáznamem), mohl stěžovatel provést stejné měření (i opakovaně) za použití jakéhokoli běžného měřidla; nic mu tak nebránilo s tímto dílčím skutkovým závěrem v této rovině polemizovat.

Neobstojí ani výtka zpochybňující použitelnost tohoto postupu s ohledem na třesení obrazu. Nejvyšší správní soud ověřil, že při pozastavení videozáznamu v konkrétním okamžiku je obraz statický a k těmto rušivým elementům nedochází. Stejně lichá je i námitka nemožnosti zastavení videozáznamu v přesném časovém okamžiku na počátku a konci měření. Stěžovatel (jeho zástupce) měl kopii CD se záznamem ve své dispozici dostatečně dlouhou dobu (od 27. 9. 2011) na to, aby si zjistil způsob, jakým může být záznam pozastaven v konkrétním čase. Případná neznalost stěžovatele jak pracovat s přiloženým přehrávacím softwarem, jenž se žádným výrazným způsobem neodlišuje od jiných, uživatelsky běžně dostupných (obsahuje možnost *přehrát* a *zastavit*, které jsou znázorněné běžně používanými symboly „►“ a „■“), nelze přičítat k tíži správního orgánu.

Krajský soud se v této otázce ztotožnil se závěry správních orgánů, přičemž sám navíc nepovažoval za nutné ani použití běžného měřidla, neboť dle jeho názoru i pouhé zhlédnutí videozáznamu, ve spojení se svědeckými výpověďmi, plně postačovalo k prokázání spáchání přestupku stěžovatelem, počítaje v to i dodržení stejné vzdálenosti na začátku a na konci měření. Proti tomuto názoru nelze principiálně ničeho namítat. I zdejší soud je toho názoru, že lidské oko je natolik dokonalým orgánem, že by řidič policejného vozu měl být za standardních okolností schopen dodržet stejný odstup od sledovaného

vozidla. Pokud policisté ve svědecké výpovědi shodně uvedli, že tato podmínka dodržena byla a videozáznam toto tvrzení nezpochybňuje, nelze mít o spáchání předmětného přestupku pochyb. Ostatně postup správního orgánu, který si ověřil příslušné vzdálenosti zastavením videozáznamu s následným přeměřením referenčních bodů, byl zcela namístě, neboť eliminoval stěžovatelem namítané třesení obrazu, které mohlo vzdálenost vozidel na monitoru během kontinuální projekce zkreslit. Tímto postupem tak došlo k ještě prokazatelnějšímu osvědčení dodržení metodiky pro měření rychlosti prostřednictvím přístroje zn. *POLCAM*. Otázka stejné vzdálenosti vozidel tak byla dle zdejšího soudu s určitostí zodpovězena a ani tato námitka stěžovatele tak nemůže obstát.

Se shora uvedeným souvisí též nedůvodnost námitky stěžovatele stran neprovedení důkazu znaleckým posudkem. V otázkách, které nejsou výslovně upraveny zákonem o přestupcích se postupuje podle obecného procesního předpisu – správního řádu (§ 51 zákona o přestupcích). Podle § 52 správního řádu jsou účastníci řízení povinni označit důkazy na podporu svých tvrzení. Správní orgán není důkazními návrhy účastníků vázán, vždy však provede důkazy, které jsou potřebné ke spolehlivému zjištění stavu věci; to platí tím více v řízeních, v nichž má být *ex officio* účastníku uložena povinnost (srov. § 50 odst. 3, větu druhou správního řádu). I z judikatury zdejšího soudu vyplývá, že má-li správní orgán za to, že skutkový stav byl dostatečně zjištěn, není jeho povinností navržený důkaz provést. Tato úvaha nicméně nesmí být výrazem libovůle správního orgánu; je naopak povinen odpovědně vážit, které důkazy je třeba provést, zda je potřebné stav dokazování doplnit a posuzovat důvodnost návrhů stran na doplnění dokazování. Pokud některé z navržených důkazů neprovede, musí přesvědčivě zdůvodnit, proč se tak stalo (srov. rozsudek ze dne 13. 11. 2009, č. j. 5 As 29/2009 - 48).

Znalecký posudek je jedním z možných důkazů, ke kterým správní orgány přistupují za situace, kdy rozhodnutí závisí na posouzení skutečností, k nimž je třeba odborných znalostí, které úřední osoby nemají, a jestliže odborné posouzení skutečností nelze opatřit od jiného správního orgánu (§ 56 správního řádu). Citované ustanovení výslovně nestanoví, v jakých případech je nezbytné či vhodné nechat znalecký posudek zpracovat. Z povahy věci nicméně vyplývá, že se bude jednat, mimo jiné, o situace, kdy bude mít správní orgán oprávněné pochybnosti o průběhu skutkového děje, přičemž hodnocení konkrétních pochybností nelze provést bez potřebných odborných znalostí. (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 1. 2013, č. j. 9 As 17/2012 - 21).

Z odůvodnění napadeného rozsudku je zřejmé, že krajský soud z těchto premis vycházel. Za situace, kdy správní orgány o skutkovém stavu (průběhu a podmínkách měření) neměly pochybnosti, neboť skutkové závěry vyvozené z řádně provedených důkazů se navzájem shodovaly, je logické, že návrh na provedení důkazu znaleckým posudkem neakceptovaly. Takový postup je zcela pochopitelný zvláště za situace, kdy sám stěžovatel svou obranu stavěl toliko na hypotetických pochybeních správních orgánů.

Co se týče odkazu stěžovatele na rozsudek zdejšího soudu ze dne 24. 5. 2006, č. j. 2 As 46/2005 - 55, který se týká povinnosti soudu odůvodnit, proč ten který důkaz neprovedl, ten na stěžovatelův případ nedopadá, neboť v řízení před krajským soudem nebyly ze strany účastníků řízení návrhy na provedení důkazů (znaleckým posudkem, či

jinými důkazními prostředky) vůbec vzneseny. Ve vztahu k správním orgánům byla tato problematika objasněna již výše.

Pokud jde konečně o zcela obecné námitky stěžovatele, že se žalovaný neřídil konkrétními ustanoveními správního řádu (§ 3, § 50 odst. 4 a § 51 odst. 1), v důsledku kterých měl krajský soud pochybit, nezrušil-li rozhodnutí žalovaného, k nim lze obecně uvést, že Nejvyšší správní soud, i vzhledem ke shora uvedenému, tato pochybení neshledal. Nicméně (jak již prohlásil rovněž krajský soud) pouhé obecné konstatování o porušení určitých zákonných ustanovení, není dostatečně konkrétním žalobním bodem. Pro podrobnější odůvodnění zdejší soud zcela odkazuje na rozsudek krajského soudu.

Na základě výše uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle ustanovení § 110 odst. 1, *in fine* s. ř. s., zamítl.

O náhradě nákladů tohoto řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ustanovení § 60 odst. 1, věty první s. ř. s., ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s., dle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Vzhledem k tomu, že stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti procesně úspěšný, právo na náhradu nákladů řízení mu nenáleží. Pokud jde o procesně úspěšného účastníka – žalovaného, v jeho případě nebylo prokázáno, že by mu v souvislosti s tímto řízením nějaké náklady vznikly. Nejvyšší správní soud proto v jeho případě rozhodl tak, že mu náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 17. prosince 2013

Mgr. Radovan Havelec
předseda senátu